

— Καίμε-
ρα, Ρενέ!

— Καίμε-
ρα, Παύλοσ.
Με συγχωρείς
μά συγχή...

Ἡ Ρενέ χτε-
νίζοταν μέσα
στο καθιστόνι
της, μπροστά
στην τουαλέ-
τα της, προ-
σπαθώντας νά
διορθώσει μερι-
κὲς ἀνυπότα-
χτες μπούτλες
τῶν ὀφθαλ-
μῶν της μαλλιών. Στὸ στόμα της κρατοῦσε μιά χορσὴ χτένα. Τὸ πρό-
σωπὸ της φαινόταν ἥσυχον καὶ εὐτυχισμένο μέσα στὸν μακροῦλό κα-
θρέφτη. Μπρὸς τῆς τὸ μικρὸ τραπέζι ἦσαν γεμάτα ἀπὸ διάφορα
μπουκαλάκια, ποὺδες καὶ φιαλίδια.

— Μήπως εἶνε ἡ σειρά σου νά βγῆς στὴ σκηνή; τὴ ρώτησε ὁ
Παῦλος.

— Ὅχι, ἔχομε καρὸ ἀκόμα, τοῦ ἀπάντησε ἡ νέα... Εἶνε δὴ
ἄλλα νοήματα πρὶν ἀπ' τὸ δικό μου...

Ἀποτελείωσε ὕστερα ἀγά—ἀγά τὸ χτένισμά της καὶ γύρισε πρὸς
τὸ μέρος του. Ἦταν χαριτωμένη. Τὸ φῶμα τοῦ χοροῦ ἄφανε νά
φαίνεται ὁ χιονόμας λαμπρὸς της καὶ οἱ ἀριμονικαὶ της ὅμοι. Σφανικά
ὅμως, ἕνας ξερός καὶ ἀπότομος βήχας τίναξε ὅλο της τὸ κορμί.

— Πάλι κρυωμένη εἶσαι; ρώτησε ὁ Παῦλος.

— Μὰ ὄχι! τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη, γελώντας. Τί κοινὸς ποῦ εἶ-
σαι! Δὲν εἶνε τίποτε... ἕνα συναχάκι! Περαιτωρὸς εἶσαι ἀπὸ δῶ;

Ἡ Παῦλος φάνηκε γὰ μιά στιγμὴ στενοχωρημένος, στριφογύ-
ρισεν τὸ χέρι του τὴ λαβὴ τοῦ μπιστουνοῦ του καὶ ἀπάντησε:

— Ὅχι!... Ἦρθα νά σε πάρω νά πάμε νά φάμε μαζύ. Θά σε
περιμένο μετὰ τὴν παράστασι...

Ἡ Ρενέ πήδησε στὸ λαμπρὸ του καὶ τὸν φίλησε ἐνθουσιασμένη.

Ἐπειτα ἔτρεξε στὴ
σκηνή γιὰ νά προ-
λάβῃ τὸ νοήμερό
της...

Εἶχανε γνωριστῆ
τὴν ἀνοιξὶ στὸ Λά-
σος τῆς Βουλώνης,
κάποιο βράδυ, ποῦ
ὁ μυρωμένος ἀέρας
σκόραζε γύρω μω-
στακὲς ἐρωτικὲς ἀ-
νατριχίλες. Ἡ Ρενέ
εἶχε βγεῖ περίπατο
μαζύ με τὴ φιληνάδα της, τὴ Ζίν Μπερούλ.

Ἀφοῦ ἡ δὴ φίλες περιπλανήθηκαν ἀρκετὴ ὥρα μέσα στὶς δει-
τροσταχίες, μπήκαν ὕστερα ὁ ἕνα ἐξοχικὸ κέντρο καὶ κἀθήσαν στὸν
ἴσιον μᾶς ἀκαζίας. Στὸ διπλανὸ τραπέζι καθόντανε δὴ νέοι. Τὴ
τογγάνια βιοδιὰ ἀντηχοῦσαν παθητικά, ὁ οὐρανὸς εἶχε ἕνα γλυκὸ
γαλάζιο χρώμα, τὰ λουλούδια σκορποῦσαν ἠδονικὲς μυρωδιές. Πρὶν
περάσει πολλὴ ὥρα, ἡ δὴ φιληνάδες εἶχαν γνωριστῆ κιόλας με τοὺς
δύο νέους καὶ εἶχαν πάσει μαζύ τους κουβέντα. Πρὸ πάντων ἡ Ρενέ
φαινότανε χαροῦμενη καὶ ἐνθουσιασμένη. Γελοῦσε με τὴν παραμικρὴ
ἀφορμὴ, ροφώντας ἀπολαυστικά τὴν παγωμένη λεμονάδα της. Κάθε
τόσο ἔρωχνε μιά χορσὴ ματιὰ στὸν ἕνα ἀπ' τοὺς νέους, ποῦ τῆς εἶχε
φανεῖ ἔξ ἀρχῆς πολλὴ συμπαιθικός.

Ἐπειτα καὶ οἱ τέσσερες φράγνε μαζύ ὁ ἕνα ἐξοχικὸ ρεστοوران,
στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Ὁ Παῦλος καθόταν ἀπέναντι στη Ρενέ. Ἡ
νέα φαινότανε λιγάκι στενοχωρημένη, κοπῆ στὸν κομπο αὐτὸ νέο.
Καταλάβαινε ἀπ' τὸ παρανοιαστικὸ του, ὅτι ἀνῆκε στὴν καλὴ τάξι.
Ἀφοῦ τοῦ ὁμιλοῦντο, ὅτι ἦταν ἀρτίστα ὁ ἕνα μικρὸ μουζικ—χῶλλ,
θέλοντας ὕστερα νά φανῇ σπουδαία στὰ μάτια του, ἄρχισε νά τοῦ
μιλῇ γιὰ κάποιο θεῖο τῆς συνταγματάρχου καὶ γιὰ τὸν πύργο ποῦ εἶχε
ἄλλοτε ἡ γιαγιά της σὲ κάποια ἐπαρχία...

Τὴν ἄλλη βδομάδα, ἡ Ρενέ καὶ ὁ Παῦλος ξανασυναντήθηκαν καὶ
πάλι στὸ ἴδιο μέρος. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἦσαν μόνοι οἱ δύο τους καὶ αὐτὸ
τοὺς ἐχαριστοῦσε περισσότερο.

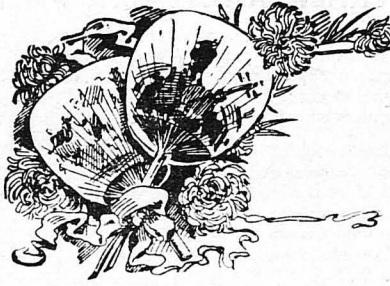
— Ἀκούστε, δεσποινίς, τῆς εἶπε σὲ κάποια στιγμὴ ὁ Παῦλος. Μ'
ἀρέσετε βέβαια πολλὴ... ἀλλὰ ἡ σχέσις μας δὲν μποροῦν νά κρατή-
σουν γιὰ πάντα. Θά φτάσῃ μιά μέρα ποῦ θά πρέ-
πει νά χωρισοῦμε... Δὲν θέλω τότε ν' ἀρχίσετε τὰ
κλάματα καὶ τὶς φωνές... Δέχεστε λοιπὸν νά μει-
νωμε φίλον ὅσον καρὸ θάμα ἐλευθέρως; Πέστε
μου εὐλοκῶδες τὴ γνώμη σας, Ρενέ...

Στὴν ἀρχή, ἡ Ρενέ δὲν τοῦ ἀπάντησε τίποτε.
Ἐπειτα γέλασε λίγο καὶ τσογγίρισε τὸ κρυστάλλι-
νο ποτήρι της με τὸ δικό του.

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ PIERRE VILLETARD

ΟΝΕΙΡΑ ΠΟΥ ΣΒΥΝΟΥΝ...

— Ἄς γίνῃ
ὅπως θεὸς εὐσ,
εἶπε. Ζήτω ἡ ἀ-
γάπη!...

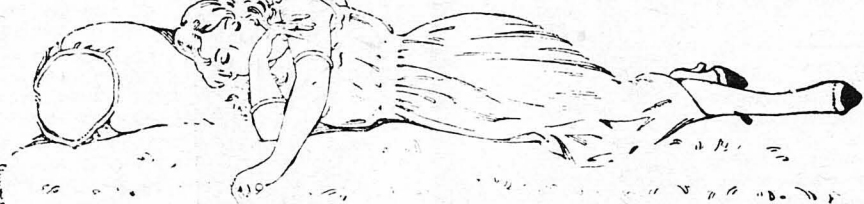
Ἀπὸ τὴν ἡ-
μέρα αὐτὴ πέ-
ρασαν ἕξ ἡμέ-
ρες μὴνες,
χωρὶς κανένα
συμφέρον νά τα-
ράξῃ τὴν εὐτυ-
χία τῆς Ρενέ.
Ἡ νέα ἐνοιωσε
ἰσπερφάνεια γιὰ
τὸν ὄρατο καὶ
πλούσιο φίλο
της. Πολλὲς

φορὲς τὸν προέμενε ὄρες ὀλόκληρες ὑπομονετικά στὶς στάσεις
τὸν τράμ, στὶς πόρτες τὸν μαγαζιῶν ἢ μέσα στ' ἀπόκεντρα ξαχα-
ροπλάστεια! Ποτὲ ὅσοσο δὲν τοῦκανε τὸ παραμικρὸ παρατόνο
γιατὶ ἄργησε. Τὸν ἀγατοῦσε πολλὸ καὶ ὅταν τὸν ἔβλεπε ἐπὶ τέλους
νά φτάνῃ, τὰ ξεχνούσε ὅλα, τὸν ἔπιανε ἀπ' τὸ χέρι καὶ ἔφρουγαν
μαζύ γιὰ τὴν ἐρωτικὴ τους φιλία. Ἦταν ἡ εὐτυχέστερη νέα τοῦ
Παρισσοῦ, ἔρωτευμένη καὶ ὑπερευτυχισμένη...

Ὅταν ὅμως βρισκότανε κάποτε ὀλομόναχη στὴν ἥσυχον καμα-
ροῦλα της, ἐνοιωσε νά τὴν κυρεῖ ἡ ξαφνικὰ μιά βαθεῖα μελαγχολία.
Ἀὐτὴ λοιπὸν εἶνε ἡ ἀγάπη; σκερτότανε, κιντάνοντας ἀρηρη-
μένα τὶς μύτες τὸν μικρὸν της πατουτσιῶν. Καὶ δὲν εἰσπίκε και-
μὰ ἀπάντησι στὴν ἐρώτησί της, αὐτή.

Τὴς τρεῖς τελευταῖες βδομάδες, ὁ Παῦλος ἔβλεπε τὴ Ρενέ πολὺ
σάνια. Ἐβρίσκει πάντοτε κάποια πρόφασιν, γιὰ νά δικαιολογεῖται,
ἄλλοτε μᾶ ἐπίσκεψιν καὶ ἄλλοτε ὑποθέσεις του σοβαρῆς, ποῦ τὸν
ἐμπόδιζαν νά τὴ συναντᾷ. Ὅσοσο, ἡ Ρενέ δὲν παραπονιόταν καθό-
λου, προσπαθώντας νά φαίνεται εὐθυμὴ σὰ λίγα ἐκείνη λεπτὰ τῆς
ὥρας ποῦ περνοῦσανε μαζύ. Καὶ νά ποῦ ἄλγος ὁ Παῦλος ἔδμενε
νά φράη μαζύ της! Μήπως λοιπὸν καμιά φορὰ ἡ ἀγάτη ξανα-
γεννιέται;...

Τὸ βράδυ αὐτὸ ἡ
Ρενέ θραμβεύσε κυ-
ρολογικῶς στὸ νοῦ-
μερό της. Μὲ τὸ εὐ-
θυμια τραγουδία της,
με τὸ κρυστάλλινο
γέλιο της, σκόραψε
τὴ χαρὰ ὅλη τὴν
αἰθούσα τοῦ μουζικ-
χῶλλ. Μὰ αὐτὴ δὲν
σκερτότανε παρ' ὅ
τὸν Παῦλο της. Γι'
αὐτὸν ἦσαν ἡ χα-
ροῦμενες νότες τοῦ

Ὁ βήχας τὴν ἐπνίξε ἔξαφνα καὶ ἐνοιωσε κάτι ἀλυμρὸ στὸ στόμα της....

τραγουδιοῦ της, γι' αὐτὸν ἡ τσαχλινικὲς ματιές καὶ τὸ χαριτωμένο
της ἐκείνο χαμόγελο.

Ἐπειτα ἀπ' τὴν παράστασι, ὁ Παῦλος τὴν περιέμενε στὴν πόρτα.
— Μπράβο, μικροῦλα μου! τῆς εἶπε. Ἀπόψε ἦσουν ἔξοχη!

Τὴν πήρε ὕστερα ἀπ' τὸ χέρι καὶ βγήκαν ἔξω μαζύ. Τὸ κορμί
ἦταν τσογγιχτό. Ἐπεφτε ἕνα ψιλὸ χιονόνερο. Μπήκαν ὁ ἕνα αὐτο-
κίνητο.

Στὸ δρόμο, ὁ Παῦλος τῆς εἶπε, σφιγγοντάς της τὸ χέρι:

— Ἀκούσε με, Ρενέ... Ἐγὼ νά σοῦ μιλήσω... Πρέπει νά φανῆς
λογικῆ...

Νοιώθοντας ὅμως τὸ χέρι τῆς νέας νά παγώνει ἔξαφνα μέσα στὸ
δικό του, πρόσθεσε με χαμηλὴ φωνή:

— Δὲν εἶνε δὰ καὶ τίποτε τὸ τραγικόν... Κάτι τὸ κοινὸ καὶ τὸ
συνθηματικόν...

Ἡ Ρενέ γέλασε ἕνα ψευτικὸ, κροκὸ γέλιο. Εἶχε μαντέψει.

— Παντρεῖσαι, δὲν εἶν' ἐπαι; ρώτησε. Τὰ θεμά μου συγχαρη-
τήρια λοιπόν...

Τὸ ἀποκίνητο σταμάτησε μπροστά ὁ ἕνα ρεστοوران. Οἱ δύο νέοι
κατέβηκαν καὶ μπήκαν στὴν κατάφυτη σάλλα. Ἡ Ρενέ ἦταν κατα-
κόκκινη.

Φέροντας σὲ μιά στιγμὴ τὸ χέρι της στὸ μέτωπό της, ψιθύρισε:

— Τί ἔσθητι ποῦ κάνει ἐδῶ μέσα! Σκάσει κανεῖς!...

Ἐνῶ πρῶγανε, ὁ Παῦλος ἄρχισε νά τῆς δῶν περισσύτερες ἐξη-
γήσεις:

Τῆς θύμησε τὴν οἰκογένειά του καὶ τὴν κοινωνιῆ του θεσι. Ἡ
Ρενέ ὅμως τὸν δέκοψε ξαφνικά:

— Μὰ, ἀγάτη μου, ἔχεις ὄρατο!... τοῦ εἶπε
χαμογελώντας. Εἰσ' ἐλευθέρως νά παντρευτῆς.

Αὐτὸ τὸν ἔκαμε νά πάρῃ περισσότερο θάρρος.
Τῆς εἶπε, ὅτι ἔπαινε μιά μεγάλη στοῖκα, τρία ἐ-
κατομμύρια φράγκα. Ἐκείνη τὸν ρώτησε τότε:

— Ὅπως θὰ μ' ἐπαρνες καὶ μένα, ἀν' εἶχα τρία
ἐκατομμύρια;...

— Μὴ λές λοιπὸν ἀνοησίες, μικροῦλα μου!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ :
«Ο ΚΥΡ—ΓΙΩΡΓΗΣ»
Ἀνέκδοτο διήγημα τοῦ κ.
Γιώργου Ἀθάνα.

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΥΤΑΜΑΡΑ

‘Ο κουτός άνθρωπος κυνηγάει τον άνεμο με το δίχτυ.
 ‘Αγγλική

‘Ο κουτός άνθρωπος κουβαλάει νερό με το κόσκινο.
 ‘Αρχαία ελληνική

‘Ο κουτός άνθρωπος δίνει στο λιοντάρι να φάη χορτάρι και στο άλογο κρέας.
 Τουρκική

‘Ο κουτός καταλιάνεται να χτίση γέφυρα από τη μιάν άκρη της θάλασσας ως την άλλη.
 ‘Ολλανδική

Μόνον οι κουτοί κάθονται και μετρούν τα κύματα.
 Ισπανική

‘Ο κουτός άνθρωπος πολεμάει να κρύψη τον ήλιο με το κόσκινο.
 Ιταλική

Οι κουτοί ρίχνουν λάδι στη φωτιά για να την σβύσουν.
 ‘Αγγλική

‘Ο κουτός τραβάει το σπαθί για να σκοτώση μύγες.
 Γερμανική

Κάποιος κουτός προσπαθούσε να στερεώσει ένα αγό πάνω στη μύτη του.
 ‘Αρχαία ελληνική

Κούρεψε ο κουτός το γαϊδαρό του για να φτιάξη βρασμα για το χειμώνα.
 Ιταλική

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΓΙΑΤΡΟΥΣ

Συνά οι γιατροί είνε πιο επικίνδυνοι απ’ τις αρρώστιες.
 Γαλλική

Οι γιατροί σπανίως παίρνουν γιατροικά για τον έαυτό τους.
 Βελγική

‘Η γή ανατριχιάζει όσάκις δέχεται τα θύματα των γιατρών.
 ‘Ισπανική

Οι τέσσερες καλύτεροι γιατροί του κόσμου είνε οι έξης: ‘Ο δόκτωρ Λιτότης, ο δόκτωρ Εδθήςια, ο δόκτωρ ‘Ησυχία και ο δόκτωρ Χρήμα.
 Γερμανική

Τους πρώτους γιατρούς τους εδημιούργησαν τα όργια των άλλων ανθρώπων και ή καταχρήσεις των όργιων έκαναν έμποριο το ιατρικό επάγγελμα.
 Αιγυπτιακή

‘Ο γιατρός μπορεί να θεραπεύση την αρρώστεια, αλλά δεν μπορεί να σέ γλυτώση απ’ το θάνατο.
 Κινέζικη

ΑΠ’ ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ‘ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

‘Ο Μεσσοιέ και ή εκατομμυριούχος οικοδέσποινα. Ένα σκίτσο για το λεύκωμά της. Τι ζωγράφησε ο Μεσσοιέ. ‘Η έργη της πλουσίας κυρίας. ‘Ο Μέντζελ και οι φτωχοί. Γιατί έπαψε να είνε έλεημων και φιλόανθρωπος. Το πορτραίτο της αυτοκράτειρας. Ραφαήλ και Μιχαήλ ‘Αγγελος, κτλ.

Κάποτε ο περιφημος Γάλλος ζωγράφος Μεσσοιέ προσεκήληθ οέ γεύμα στο σπίτι ενός Παριζιάνου εκατομμυριούχου. Κατά τα έπαδω- πια, ή οικοδέσποινα πλησίασε τον καλλιτέχνη και του παρουσίασε ένα μεγάλο λεύκωμα, στο όποιο είχαν σχεδιάσει διάφορες εικόνες, με τις ύπογραφές τους οι διασημότεροι ζωγράφοι της έποχης.

— Έλπιζω, είνε με γλυκύτητα ή σύκχυος του εκατομμυριούχου στο Μεσσοιέ, ότι εις ανάμνησιν της γνωριμίας μας θα ζωγραφίσετε και σεις κάτι σ’ αυτό το λεύκωμα...

‘Ο καλλιτέχνης χωρίς να χάση καθόλου καιρό πήρε ένα μολύβι που βρήκε πρόχειρο και μέσα σέ λίγα λεπτά σχεδίασε επάνω σέ χαρτί ένα... άλογο! Συγχρόνως έγραψε μεταξύ των σκελών του ζώου την ακόλουθη φράση:

«Μέ αυτό πλήρωσα το σημερινό μου γεύμα.»

Κατόπιν έφρόδωσε την ύπογραφή του και επέστρεψε το λεύκωμα στη φιλότεχνη κυρία.

Έννοείται ότι αυτή δεν έσυγχώρησε ποτέ το ζωγράφο για το φο- βερό πείραμά του, ούτε και τον ζαναρροσκάλεσε σέ γεύμα.

Κάποτε κάποιος φουκαράς έστειλε ένα γραμάκι στο Γερμανό ζω- γράφο Μέντζελ και του ζήτησε έλεημοσύνη, κάνοντας έπίκλησι στα «γνωστά φιλόανθρωπα αισθήματά του». Στην αίτηση αυτή ο Μέν-τζελ απάντησε ως έξης:

— Πρέπει να σάς πληροφορήσω ότι άπατη-θήκατε στις προδλέψεις σας. Πάει πολύς καιρός τώρα πούχω πετάξει από πάνω μου τα «γνωστά φιλόανθρωπα αισθήματα». Κι’ ο λόγος είνε ότι λαβαίνω κάθε τόσο γραμματά από τρεις και τέσσερες σελίδες, με τα όποια μου ζητούν έλεημοσύνη. Αυτό όμως μ’ έμπο-δίζει δολώληρες μέρες από τη δουλειά μου. Έξ’ άλλου, ξερω άρκετους έντιμους συζύ-γους που έχουν βάλει τη βέρα τους ένέχυρο και δεν θέλω να μάθω περισσότερους».

Κάποτε ή αυτοκράτειρα της Γερμανίας Αύ- γούστα παράγγειλε στον Μέντζελ να της κάνει την προσωπογραφία της. Έπειδή όμως δεν έβρινε εύχαριστημένη από το πορτραίτο της, που όμολογούμενος δεν την έκολάζευε, του ζήτησε να της φτιάξη άλλη.

Τότε ο Μέντζελ, για να εύχαριστήσει την αυτοκράτειρα, την ξα- ναζωγράφησε, με μέσο όμως πρόσωπο, κρύβοντας το άλλο μισό πίσω από τη βεντάγια της!...

‘Ο μεγάλος ζωγράφος της ‘Αναγενήσεως Ραφαήλ άγαπούσε την πολυτελή κι’ επιδεικτική ζωή και συνήθως έδωγαν έξω περιστοχισμέ- νος από τους θαυμαστάς του.

Μιά μέρα τον αντίμισσε στο δρόμο ο Μιχαήλ ‘Αγγελος, ο ό- ποιος αντίθετος φημιζόταν ως μισάνθρωπος. Βλέποντας τον λοιπόν καμαρωτό-καμαρωτό άνάμεσα στους άκολουθούς του, ειπε:

— Ποιός είνε αυτός που περπατεί με τόσο έπιτελείο, σάν κανένας στρατάχης;

Τα πειραχτικά αυτά λόγια του έφτασαν σ’ αυτιά του Ραφαήλ, ο ό- ποιος οδήγησε με τη σειρά του:

— Κι’ αυτός ποιός είνε που περπατάει πάντα μόνος του, σάν κα- νένας δήμος;

‘Ο χαρακτηρισμός αυτός του Ραφαήλ δεν ήταν κι’ έντελώς άδι- καιολόγητος, γιατί ο Μιχαήλ ‘Αγγελος είχε διατελέσει κάποτε... ια- χωροβγάλτης!

‘Ο περιφημος ζωγράφος Τισσώ δεν έβρινε ποτέ ικανοποιημένος από τα έργα του. Κάποτε ζωγράφησε μιά εικόνα θρησκευτικής ύποθέσεως και την έδειξε σέ μιά ‘Αγγλίδα γνωστή του, για να του πη τη γνώμη της. ‘Η ‘Αγγλίς του έξέφρασε τον θαυμασμό της για το έργο του.

‘Ο Τισσώ όμως δεν ήταν εύχαριστημένος και ξαναζωγράφησε την εικόνα του απ’ την άρχη. Προσκάλεσε τότε και πάλι την ‘Αγγλίδα για να του πη τη γνώμη της.

— Μά αυτό είνε άριστούργημα! φώναξε ή ‘Αγγίλι μόλις την ειδε.

‘Ο καλλιτέχνης όμως δεν ικανοποιήθηκε και πάλιν και ζωγράφησε για τρίτη φορά το πολιταθές έργο του. Άφου το άποτελείωσε, κά- λεσε ξανά την ‘Αγγλίδα.

Έκείνη τότε συγκινήθηκε τόσο βαθειά από το ύπεροχο άριστούρ- γημα του φίλου της, ώστε γονάτι- σε μπροστά του και άναλόγησε σέ δάκρυα.

— Τώρα μάλιστα! ειπε ο ζωγρά-φος. Το έργο μου είνε άσφαλώς τέλειο!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ
ΑΝΕΚΔΟΤΕΣ ΜΠΑΛΑΝΤΕΣ
 Του Σμυρναίου ποιητού κ. Μιχαήλ ‘Αργυροπούλου

της απάντησε ο Παύλος.

Και γέλασαν κι’ οι δυο τους για την άστεία αυτή ιδέα της Ρενέ.

— Έδωχώς πού θα χωριόσουμε ήσυχα, σάν δυο καλοί φίλοι... όπως είχαμε συμφωνήσει... Αυτό συμβαίνει πολύ σπάνια! ειπε ο Παύλος, εύ- χαριστημένος πού όλα τελείωναν χωρίς φασαρίες και τραγικότητες.

Φεύγοντας από το ρεστουράν δεν μπόρεσαν να βρουν παρά μόνον ένα άνοιχτό αυτοκίνητο. ‘Η πλαγωμένη βροχή τους χτυπούσε στο πρό-σωπο. ‘Η Ρενέ άρχισε πάλι να βήχη δυνατά.

— ‘Αχ! αυτό το συνάχι! ειπε γελώντας σέ κάποια στιγμή κι’ ά- ναστενάξε.

‘Ο Παύλος θέλησε να την σκεπάση με το παλτό του, εκείνη όμως άρνήθηκε.

— ‘Οχι, όχι, άφησέ με! του ειπε. Σέ βεβαιώνω ότι ξεσταίνομαι πολύ...

Κάι ξεκούμπωσε λίγο το κορσάκι της. ‘Ο άέρας ηρνούνιαζε τώρα τους γυμνούς ώμους της κι’ ή ψιλή βροχή την έκανε ν’ ανατριχιάζει σύγκορη.

— Μά τρελλάθηκες! της φώναξε ο Παύλος. Σεχνάς ότι εισαι κρωμένη;...

— Μά δεν κρωνώ καθόλου... σέ βεβαιώ! του απάντησε γελών- τας πάντα εκείνη.

Μπροστά στην πόρτα του σπιτιού της Ρενέ άλλαξαν το τελευταίο τους φίλ. “Επειτα ή Ρενέ άνέβηκε τρέχοντας τη στενή σκάλα. “Όταν μπήκε στην κάμαρά της, δυνατά όίγη την έκαναν να τρέμη, το κεφά- λι της έκαιγε, τα μηλίγια της χτυπούσαν... Είχε λοιπόν χάσει για πάντα τον Παύλο της;... Είχαν τελειώσει όλα;... Σάπλωσε σ’ ένα ντιβάνι κι’ άρχισε να σκέφτεται.

‘Ο βήχας την ένιξε έξαφρα κι’ έννοιωσε κάτι άλυμφο στο στόμα της. “Εφερε τότε το μαντήλι στα χείλη της και το ειδε να βάρεται κόκκινο...

— Αίμα!... ψιθύρισε τρομαγμένη. Καλά έκανε και μ’ άφησε ο Παύλος. “Αν πάβαινε κι’ αυτός τίποτα! “Όσο για μένα, δεν πει- ράζει και τόσο!...

Κάι χαμογέλασε πικρά, άπο- χαριετώντας το έρωτικό της θ- νειρο ποδύβισε για πάντα... για πάντα!...